ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς* 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ.* 8

Διαχειριστής: *Σ. ΒΕΛΛΗΣ*

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 112

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Νοεμβρίου 1908.

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ

ΕΛΛΕΙΨΕΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Β'.

Ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατέχουσα τὴν ἁρμόζουσαν ὡς ἐκ τοῦ ὕψους τῶν καθηκόντων της θέσιν. Εἶνε ὀρθοτάτη ἡ χιλιάκις μέχρι τοῦδε ἐπαναληφθεῖσα γνώμη, ὅτι ἡ περὶ ἀποχρώσης μισθοδοσίας τῶν δικαστῶν νομοθετικὴ πρόνοια ἐπιβάλλεται. Ἡ ἀξίωσις, ἣν ἑκάστοτε τονίζομεν, ὅτι ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ ἀσκῆται ὑπὸ δραστηρίων, πεπαιδευμένων, νοημόνων καὶ τελείων τὸν χαρακτῆρα δικαστῶν, προϋποθέτει ἀναντιρρήτως τὴν παροχὴν τῶν οἰκονομικῶν μέσων ἐπαρκῶς πρὸς τὸ ζῆν. Ὅταν ἡ μισθοδοσία, ἣν ὑπόσχεται ἡ πολιτεία, παρασκευάζει εἰς τὸν ἔχοντα τὰ στοιχεῖα νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα ὡς δικαστής, μέλλον οἰκογενειακὸν πλῆρες στερήσεων καὶ θυσιῶν, ἐξωθεῖ αὐτοὺς εἰς ἄλλα κοινωνικὰ στάδια χάριν τῶν ὁποίων ἐγκαταλείπουσι τὸν βωμὸν τῆς Θέμιδος πρὸς κοινωνικὴν βλάβην. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἡ ἐν Ἑλλάδι δικαστικὴ ἐξουσία ἐν γένει, δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι περιέχει προσωπικὸν ἐκλεκτὸν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. Ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν ἀστικῶν ὑποθέσεων οἱ δικασταὶ ἐργάζονται ἄριστα. Πλάναι περὶ τὴν λύσιν ζητημάτων νομικῶν ἢ ἐκτιμήσεως πραγματικῶν στοιχείων δὲν εἶνε βεβαίως ἀσυνήθεις, ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τῶν νόμων ἔγκειται ἡ ἔρις καὶ ἡ διαφορὰ τῶν γνωμῶν. Καθ' ὅσον τοὐλάχιστον ἐγὼ ἐκ πείρας γνωρίζω, σπανιώτατα αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων προκαλοῦσι τὴν ὑπόνοιαν ὑπόπτου προκαταλήψεως.

Ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης δύναται νὰ εὕρῃ τις πλείονας ἀδυναμίας, διότι ἐν αὐτῇ, πρὸ πάντων, οἱ δικασταὶ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων ἰδίως ἀσκοῦσι τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν καὶ ὑπόκεινται συνεπῶς περισσότερον εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν πολιτικῶν παθῶν καὶ ἐντυπώσεων καὶ πολλάκις παρεξηγήσεων.

Συνήθως τὴν σοβαρωτάτην ὑπηρεσίαν ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ καὶ τῇ ἀνακρίσει διενεργοῦσι νέοι δικασταὶ καὶ πάρεδροι παροδικοὶ ἄνευ πείρας ἀποχρώσης κοινωνικῆς καὶ νομικῆς. Συχνότατα δὲ οἱ νέοι ἀνακριταὶ ὑποκύπτουσιν εἰς τὴν ἄμεσον ἐπιρροὴν τῶν εἰσαγγελέων, οἵτινες ὑποδεικνύουσι πολλάκις τὸν διορισμὸν αὐτῶν καὶ γίνονται ὑποχείριοι αὐτῶν, καὶ ὁ νόμος ὅστις ἐσκόπει νὰ καταστήσῃ τὸν ἀνακριτὴν ἀληθῆ ἀνεξάρτητον δικαστήν, ἀποβαίνει νεκρὸν γράμμα. Ἐντεῦθεν κατὰ γενικὸν κανόνα παρετηρήθη ὅτι πολλάκις τὰ ἀνακριτικὰ γραφεῖα μεταβάλλονται εἰς παραρτήματα τῆς εἰσαγγελίας πρὸς μεγάλην ζημίαν τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης. Ἐντεῦθεν δὲ συχνάκις παρατηρεῖται καὶ ἡ ἄστοχος πολλάκις καὶ ἀκατάλληλος ἔκδοσις ἐνταλμάτων συλλήψεως μετ' εὐκολίας καὶ ἐλαφρότητος ἐνεργουμένη, ἥτις ἰσοδυναμεῖ βεβαίως πρὸς ἀσυνειδησίαν. Ὀρθότατα ἄρα ὁ κ. Χατζᾶκος ἐπικρίνει τὴν νομοθεσίαν τοῦ 1892, ἥτις κατήργησε τὸ λειτούργημα τοῦ ἀντεισαγγελέως ὡς διαρκοῦς καὶ κανονικῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ δικαστικῷ ὀργανισμῷ, διότι ἡ τάξις μονίμων ἀντεισαγγελέων εἶνε τὸ θεμέλιον τοῦ εἰσαγγελικοῦ κλάδου καὶ τὸ προσωπικὸν ἐξ οὗ δύνανται νὰ παρασκευασθῶσι καὶ στρατολογηθῶσιν ἱκανοὶ καὶ δόκιμοι καὶ ἔμπειροι εἰσαγγελεῖς.

Δὲν πρέπει νὰ παρίδωμεν ὅμως καὶ τὴν ἐπίδρασιν ἄλλων τινῶν δυνάμεων ἐπὶ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς πολιτικῆς μέν, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνικῆς κινήσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ καλεῖται νὰ λειτουργήσῃ. Καὶ σημειοῦται ἰδίως ἡ δύναμις τῆς δημοσιογραφίας, περὶ τῆς ὁποίας ὁλόκληρον ἄρθρον ἀφιέρωσεν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ σκοπιᾶς ὁ κ. Τζιβανόπουλος. Ὀρθότατα δὲ συνεβούλευσεν, ὅτι ὁ διὰ τοῦ τύπου ἔλεγχος τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων δέον νὰ ᾖ δίκαιος καὶ αὐστηρὸς οὐχὶ δ' ἐμπαθής. Ὁ κίνδυνος ὅμως ἐκ τοῦ τύπου δὲν ἔγκειται εἰς τὴν ἐπίκρισιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' εἰς τὴν προκατάληψιν τῆς δικαιοσύνης πρὶν ἢ αὕτη ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, διότι ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν, ἡ ποινικὴ πρὸ πάντων ἐξουσία δύναται νὰ προβῇ εἰς πράξεις ἀδίκους καὶ ἀνεπανορθώτους. «Ἡ εὐρεῖα δημοσιότης τοῦ τύπου, γράφει ἐμπειρότατος Γάλλος νομικός, ἐδημιούργησε φαινόμενον, ἐπιτρέπον τὰς ἐπικρίσεις τοῦ δικαστοῦ. Διὰ τοῦ τύπου τὸ κοινὸν καθίσταται ὁ μέγας κριτὴς τῶν σπουδαίων ὑποθέσεων. Ἐξετάζει διὰ τῶν παθῶν αὐτοῦ, διὰ τῶν προκατειλημμένων ἰδεῶν του, διὰ τῆς τρομερᾶς ἀγνοίας τῶν στοιχειωδεστάτων ἀρχῶν τοῦ δικαίου, καὶ ἐπὶ τῶν εἰδήσεων τὰς ὁποίας παρέχει ἡ προσφιλὴς αὐτῷ ἐφημερίς, ἐπιρρεπὴς πάντοτε εἰς ἐντυπώσεις μᾶλλον αἰσθηματικὰς καὶ οὐχὶ εἰς πληροφορίας ἁπλῶς ἀληθεῖς. Μετὰ τοιούτων καὶ ὁμοίων στοιχείων, τὸ κοινὸν παρακολουθεῖ μετὰ περιεργίας, ἐρευνᾷ, ἀποφαίνεται, ἀποφασίζει. Ἐὰν δὲ βραδύτερον ἡ ἀληθὴς ὑπόθεσις, μελετωμένη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀληθῶν ἐγγράφων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, δὲν καταλήξῃ εἰς λύσιν σύμφωνον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ προκατειλημμένου κοινοῦ νοσηρῶς συλληφθεῖσαν, οἱ δικασταὶ κινδυνεύουσι νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀνάξιοι, διότι δὲν ἠκολούθησαν τυφλῶς τὰς γνώμας τοῦ κοινοῦ».

Ἐν τῇ τοιαύτῃ κοινωνικῇ καταστάσει ἡ θέσις τοῦ δικαστοῦ καὶ ἰδίως τῶν ἀσκούντων τὴν ποινικὴν ἐξουσίαν εἶνε λεπτή. Οἱ δικασταὶ δέον οὐ μόνον νὰ ὁπλίζωνται δι' οἰκείου θάρρους καὶ νὰ περικοσμῶνται δι' ἠθικῶν προσόντων, ἀλλὰ καὶ νομοθετικῶς νὰ ἐξασφαλίζηται ἡ ἀνεξαρτησία αὐτῶν. Τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπαγγέλλονται οἱ νόμοι περὶ ἰσοβιότητος, ἀμεταθέτου, προαγωγῆς τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν.

ΑΝΤ. ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΟΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΤΩΝ ΒΑΥΑΡΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ

Ὁ ἐν Βαυαρίᾳ ἀπὸ τῆς 15ης Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἐν ἰσχύϊ τεθεὶς περὶ ὑπαλλήλων καὶ τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν νόμος, ὡς ἑξῆς καθορίζει ταύτην.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου λαμβάνει δέκα πέντε χιλιάδας μάρκων ἐτησίως, ἤτοι περὶ τὰς δέκα ἐννέα χιλιάδας δραχμῶν.

Οἱ πρόεδροι τῶν Ἐφετῶν δέκα τέσσαρας χιλιάδας μάρκων.

Οἱ πρόεδροι τῶν τμημάτων τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου δώδεκα χιλιάδας μάρκων.

Οἱ πρόεδροι τῶν τμημάτων τῶν Ἐφετῶν ὀκτὼ χιλιάδας τετρακόσια μάρκα, ἀναβιβαζομένας εἰς ἕνδεκα χιλιάδας τετρακοσίας μάρκας, μετὰ δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν· τὸν αὐτὸν μισθὸν ἔχουσι καὶ οἱ πρόεδροι τῶν Πρωτοδικείων.

Τὰ μέλη τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἑπτὰ χιλιάδας διακοσίας μάρκας, ἀναβιβαζομένος εἰς ἐννέα χιλιάδας ἑξακοσίας μετὰ δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν.

Οἱ ἐφέται ἓξ χιλιάδας μάρκας, ἀναβιβαζομένας εἰς ὀκτὼ χιλιάδας τετρακοσίας μετὰ δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν.

Οἱ πρωτοδίκαι καὶ οἱ πρώτης τάξεως εἰρηνοδίκαι τέσσαρας χιλιάδας ὀκτακοσίας μάρκας ἀναβιβαζομένας εἰς ἑπτὰ χιλιάδας διακοσίας μετὰ δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν.

Οἱ εἰρηνοδίκαι τρεῖς χιλιάδας μάρκας, ἀναβιβαζομένας εἰς ἓξ χιλιάδας, μετὰ δεκαοκταετῆ ὑπηρεσίαν.

Π. Ι. Κ.

ΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ

Δὲν γνωρίζω, ἂν θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον ἡ ὑπόθεσις, ἀφοῦ ὁ γέρων, τὸν ὁποῖον παρέσυρε πρὸ ἡμερῶν ἡ ἅμαξα εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, δὲν ἐτραυματίσθη. Ὁπωσδήποτε θὰ ἡδυνάμην νὰ βεβαιώσω εὐσυνειδήτως, ὅτι ὁ ἁμαξηλάτης δὲν ἔπταιε. Παρέστην μάρτυς καθ' ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τῆς σκηνῆς, ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν πάντως περιπέτειαν τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος καὶ ἀπεκόμισα τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι τὸ συμβὰν ὑπῆρξεν ὅλως τυχαῖον. Ἐν τούτοις, ἂν δεήσῃ νὰ κληθῶ μάρτυς, θὰ εὑρεθῶ εἰς πολλὴν δυσκολίαν, διότι ἐνῷ ἤμην αὐτόπτης τῆς σκηνῆς, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ γέρων ἤρχετο ἀπὸ μίαν πάροδον καὶ ἀπὸ αἰσθητῆς ἀποστάσεως ἐφαίνετο βαίνων ἀκατάσχετος ἐναντίον τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, δὲν κατώρθωσα ὅμως νὰ ἔχω σαφῆ ἀντίληψιν τῶν λεπτομερειῶν Καὶ φοβοῦμαι, ὅτι θὰ διεγείρω τὴν δυσπιστίαν τῶν δικαστῶν, ὅταν θὰ βεβαιῶ, ὅτι εἶδον μέν, οὐκ οἶδα δέ, καὶ πολλῷ μᾶλλον, ὅταν θὰ διαμαρτύρωμαι, ὅτι ὁ ἁμαξηλάτης εἶνε ἀθῶος, ἀφοῦ δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ δικαιολογήσω τὴν ἐκ πρώτης ὄψεως αὐθαίρετον αὐτὴν γνώμην, μὴ ἀντιληφθεὶς οὐδὲ τὴν φυσιογνωμίαν κἂν αὐτοῦ.

Διαφέρει, ἂν εἴμεθα πρὸ δικαστῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν δὲν ὀφείλουν εἰς μόνους τοὺς Κώδικας, ἀλλὰ ἔχουν μορφώσει κριτήριον καὶ ἐξ ἰδίων παρατηρήσεων, ἐν τῇ προϋποθέσει ἐννοεῖται, ὅτι ἔχουν τὴν ἕξιν τοῦ παρατηρεῖν καὶ ἐρευνᾶν τὰ καθ' ἑκάστην συμβαίνοντα, πλουσιώτατα πάντοτε εἰς ὕλην ψυχολογικῶν μελετῶν. Τοιοῦτοι δικασταὶ θὰ ἐδυσπίστουν τοὐναντίον, ἂν ἤρχιζον ἀδιστάκτως ἀναπαριστῶν τὸ ἐπεισόδιον, καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐξέλιξιν καὶ ἠδυνάμην νὰ καθορίσω καὶ τὸ χρῶμα τῆς μάστιγος τοῦ ἁμαξηλάτου καὶ τὰ βήματα ἀκριβῶς, ὅσα ἀπεῖχεν ἡ ἅμαξα ἀπὸ τοῦ παθόντος, ὅταν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς παρόδου, καὶ εἴτι ἄλλο ἡ πολυπραγμοσύνη θὰ ὑπηγόρευε πρὸς ἐρώτησιν. Θὰ ἦτο προφανές, ὅτι εἰς τὴν ἐνσυνείδητον ἀντίληψιν τοῦ γεγονότος ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ θὰ ἐπεκαλούμην ἀσυναισθήτως καὶ τὴν φαντασίαν εἰς καθορισμὸν τῶν λεπτομερειῶν, ἡ ὁποία πάλιν θὰ ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὴν συμπερασματικὴν ἐντύπωσιν, ἥτις μᾶς ἀπέμεινε.

Διὰ τοῦτο εἶνε συνηθέστατον πλείονες αὐτόπται μιᾶς πράξεως νὰ ἔχουν διάφορον ἕκαστος ἀντίληψιν καὶ πολλάκις ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον καὶ ἐν τούτοις νὰ ὦσι πάντες ἐν ἀληθείᾳ, ἐξ ὑποκειμένου τοὐλάχιστον. Κατ' ἐξοχὴν δὲ παρατηρεῖται τοῦτο, ὅταν τὰ γεγονότα ἐξελίσσωνται ὁπωσδήποτε ταχέως ἐν ἀλληλουχίᾳ σκηνῶν. Ἡ προσοχὴ τοῦ θεατοῦ περισπᾶται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἴς τι ἀποκλειστικῶς σημεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ διεγείρῃ περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ θὰ ἔχῃ συγκεχυμένην τὴν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν λοιπῶν. Ἂν δὲ διεγερθῇ εἰς τὸν παρατηρητὴν καὶ συναίσθημά τι ζωηρόν, ὅπως ἡ συγκίνησις, ὁ φόβος, ἡ ἀγωνία ἐν τῇ προσδοκίᾳ τοῦ ἀπειλουμένου κακοῦ, τότε συσκοτίζεται ὅλως ἡ διάνοια καὶ ἢ οὐδεμίαν ἢ πάντως ἐλαττωματικὴν καὶ δυσδιόριστον ἔχει τὴν ἀντίληψιν. Καὶ τὰ κενὰ ταῦτα συμπληροῖ καὶ εὐκρινίζει κατὰ κανόνα ἡ φαντασία, δημιουργοῦσα τὴν ὅλην εἰκόνα ἐπὶ τῶν χονδρομερῶν ἐντυπώσεων, ὡς ἐπὶ ὁριζουσῶν γραμμῶν, καὶ μὲ τὰ χρώματα τῶν εὐνοϊκῶν ἢ δυσμενῶν διαθέσεων, τὰς ὁποίας ἔσχομεν περὶ ἑκάστου τῶν ἡρώων τῆς σκηνῆς.

Εἶνε γνωστότατον τὸ κλασικὸν μάθημα τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τῆς Ἐμπειρικῆς Ψυχολογίας ἐν Λειψίᾳ Wundt, ὅστις παρεσκεύασεν ἐκ τῶν προτέρων μίαν εἰκονικὴν συμπλοκὴν μεταξὺ δύο ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶχε διαγράψει ἐπακριβῶς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον θὰ διεδραμάτιζεν. Ἡ συμπλοκὴ ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν παραδόσεων καὶ πάντες οἱ φοιτηταὶ ἐκλαβόντες αὐτὴν σοβαρὰν, ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσουν αὐτήν. Ὅταν δὲ ὕστερον ἐκλήθησαν εἰς διοικητικὴν ἀνάκρισιν παρετηρήθη, ὅτι ὅσοι ὑπῆρξαν οἱ ἐξετασθέντες ὑπὸ τοσαύτας ἐκδόσεις κατετέθη τὸ ἐπεισόδιον. Καὶ ἐντεῦθεν ἔλαβεν ὁρμὴν ὁ σοφὸς διδάσκαλος νὰ διδάξῃ ἐκ τῶν πραγμάτων τὴν διαστροφὴν τὴν ὁποίαν κατὰ κανόνα ὑφίσταται ἡ ἐξ ἀντικειμένου ἀλήθεια ἐν τῇ ἐξ ὑποκειμένου ἀντιλήψει καὶ ἀναπαραστάσει αὐτῆς.

Ἂν ταῦτα ἀληθεύωσι διὰ τοὺς εὐσυνειδήτους μάρτυρας, δυναταί τις νὰ ὑπολογίσῃ, πόσον δυσχερὲς εἶνε τὸ καθῆκον τοῦ δικαστοῦ πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας, ὅταν ἐπὶ πᾶσι, τοὐλάχιστον ἐν Ἑλλάδι, οἱ μάρτυρες κατὰ κανόνα ἐν γνώσει διαστρέφουν τὰ πράγματα, ἡ δὲ περὶ ψευδορκίας διάταξις τοῦ Ποιν. Νόμου ἀργεῖ, ὄχι μόνον διὰ τὴν αὐστηρότητα τῆς ἀπειλουμένης ποινῆς, ἀλλὰ κυρίως διότι πρὸ τῶν κατηγορουμένων θὰ ἔπρεπε νὰ στέλλωνται εἰς τὰς φυλακὰς οἱ μάρτυρες.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ οἱ δικαστί μας δικάζουν καθ' ἑκατοντάδας καθ' ἑκάστην τοὺς κατηγορουμένους ἐν τοῖς Πλημμελειοδικείοις, ἀνώτεροι τοιούτων δυσχερειῶν καὶ περιφρονοῦντες τοιαύτας σχολαστικότητας, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι τὰ σταθμὰ ἐν τῇ πλάστιγγι τῆς Θέμιδος τίθενται λιποβαρῆ ἐκτὸς ἂν ἀπονέμουν τὴν Δικαιοσύνην . . . ἐξ ἀποκαλύψεως.

Πολύβιος Λαγοπάτης

Ζητεῖται «***Ναυτικὸν Δίκαιον***» τοῦ Arth. Desjardins, εἰς καλὴν τιμήν.

Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,,

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 29 Νοεμβρίου.

Ἔξοχος Γάλλος δικαστής, ὁ Ἐφέτης Lambert, ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «Φιλοσοφία τοῦ Κακουργιοδικείου», μεταξὺ πολλῶν σοφῶν ἄλλων γράφει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Νόμος ἀπῄτησεν, ὅπως ὁ ἐπί τινι ἀδικήματι καταδιωκόμενος κάθηται ἐπὶ τοῦ ἑδωλίου τοῦ κατηγορουμένου ἔχων παρ' ἑαυτῷ ἀφωσιωμένον μύστην τῶν ἀπορρήτων του καὶ ὁδηγὸν ἐν τῇ κινδυνώδει ὁδῷ εἰς ἣν περιέπεσε, διάνοιαν μᾶλλον ἐξησκημένην ἐν τῇ μελέτῃ τῶν γεγονότων, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἣν ὑπέχει νομίμου εὐθύνης. Ἕνεκα τούτου ὁ δικηγόρος ἐκτελεῖ ἀποστολὴν ἐγγυήσεως ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐξοχὴν ὑπὲρ τῆς δημοσίας τάξεως, ἔχων καθήκοντα, ἀλλὰ καὶ δικαιώματα, πρόσωπον, ὡς εἰπεῖν, καὶ αὐτὸς δικαστικοῦ χαρακτῆρος· κατ' ἀκολουθίαν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν φροντίδα, ὥστε νὰ συνδυάζῃ τὰ καθήκοντα πρὸς τὰ δικαιώματά του, ***ὅπως ἐπαρκέσῃ ἐν τῇ φιλοσοφικῇ ἐργασίᾳ του τῇ ἀπαιτουμένῃ ὑπὲρ μεγάλου δημοσίου θεσμοῦ***». «Ἐν τῷ κακουργιοδικείῳ ἡ παράστασις τοῦ δικηγόρου εἶνε νόμιμος ἀνάγκη καὶ εἴτε ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου διορισθείς, εἴτε ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ Προέδρου, ἀποτελεῖ μετὰ τῶν συνέδρων καὶ τῶν ἐνόρκων μέρος τοῦ κακουργιοδικείου».

Περὶ δὲ τοῦ Προέδρου μεταξὺ πολλῶν ἄλλων γράφει καὶ τὰ ἑξῆς ὁ σοφὸς συγγραφεύς:

«Δὲν πρέπει νὰ εἶνε μόνον, ὡς ἐν τῷ ἑαυτοῦ σπουδαστηρίῳ, πρὸ τῶν κειμένων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναπτυσσομένων θεωριῶν· ἀπὸ τῆς προεδρικῆς του ἕδρας θὰ παρατηρήσῃ πρὸ αὐτοῦ δρῶντα τῶν ἀνθρώπων τὰ πάθη· ὅθεν ὀφείλει ν' ἀναζητήσῃ ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτῶν τὸ ἀπόρρητον ἐλατήριον τῆς βουλήσεώς των. Ἔχει λοιπὸν τὴν ὑποχρέωσιν, πᾶς πρόεδρος, ν' ἀνυψῶται εἰς ἀνωτέραν σφαῖραν ἰδεῶν, νὰ εὐρύνῃ τὸν κύκλον τῶν συνήθων μελετῶν αὐτοῦ καὶ οὕτω νὰ προετοιμάζῃ τὴν ψυχικήν του δύναμιν ἐκ τῆς ἐντελοῦς συναισθήσεως τοῦ μεγάλου προορισμοῦ του, ἐκ τῆς συνειδήσεως τῆς μεγάλης του ἀποστολῆς πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ νόμου καὶ τῆς κοινωνικῆς συνειδήσεως». «Ὁ Πρόεδρος τοῦ κακουργιοδικείου, διερευνῶν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ὑποθέσεως καὶ ἀκαταπονήτως ἀναζητῶν τὰς ἀποδείξεις, οἷαι δήποτε καὶ ἂν ὦσιν, ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ ταύτας ὑπὸ τὴν βάσανον τοῦ ἐλέγχου ***καὶ τῆς ἀντιρρήσεως,*** νὰ ἐπιδεικνύῃ δὲ ἀκλόνητον ***μετριοπάθειαν*** ἐν τῇ διευθύνσει τῆς δίκης καὶ νὰ συγκρατῆται μετὰ τῆς αὐστηροτέρας ἰσότητος ἀπέναντι τῆς κατηγορίας καὶ τῆς ὑπερασπίσεως. Καὶ ὅταν ὁ Πρόεδρος δι' ὑπομονητικῶν καὶ ἀκριβῶν ἐξετάσεων καὶ ἐρευνῶν καταδείξῃ τὴν ἀθωότητα κατηγορουμένου τινός, ἡ εὐτυχία αὕτη, τόσον σπανία ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κακουργιοδικείου, θ' ἀναμιμνήσκῃ αὐτὸν μίαν τῶν ὡραιοτέρων ἡμερῶν τοῦ δικαστικοῦ του σταδίου».

Καὶ ἄλλα, λέγομεν, πολλὰ καὶ σοφὰ γράφει ὁ ἔξοχος δικαστὴς καὶ συγγραφεύς. Θερμῶς συνιστῶμεν εἰς τοὺς Ἕλληνας δικαστάς, νὰ προμηθευθῶσι τὸ διδακτικώτατον σύγγραμμα ἐκεῖνο. Διότι τέλος πάντων δὲν πρέπει καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἡ κατάστασις, ἣν παρουσιάζουσι πολλοὶ κ. κ. Πρόεδροι καὶ προεδρεύοντες τῶν παρ' ἡμῖν ποινικῶν δικαστηρίων, Πλημμελειοδικείων καὶ Κακουργιοδικείων.

Μία ἀφόρητος κατάστασις, ἥτις ἐκ τῶν κυριωτάτων συντελεῖ, καὶ ἐν Ἀθήναις, καὶ ἰδίᾳ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ὅπου ὅλοι οἱ δικηγόροι ἀναλαμβάνουσι τὴν ὑπεράσπισιν ποινικῶν ὑποθέσεων, ὥστε νὰ ὦσι τεταμέναι αἱ σχέσεις δικηγόρων καὶ δικαστῶν. Ἐὰν δὲ ἡ κατάστασις αὕτη βασανίζῃ τοὺς δικηγόρους, δὲν ἀφήνει ἀθίκτους τοὺς δικαστὰς ἀπέναντι τῆς κοινωνικῆς ἐκτιμήσεως. Πρὸ παντὸς δυσχεραίνει τὸ ἔργον τῆς Δικαιοσύνης καὶ βλάπτει σημαντικῶς τὴν Κοινωνίαν.

Δὲν ἀρνούμεθα ἡμεῖς, ὅτι συμβαίνει ἐνίοτε, ὥστε νὰ ἐκτρέπωνται καὶ ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς δικηγόροι εἰς ἀμετροέπειαν. Ἀλλ' ἰδοὺ τί καὶ περὶ τούτου λέγει ὁ εἰρημένος Γάλλος δικαστής: «Οἱ νέοι δικηγόροι δέον νὰ ἐνθαρρύνωνται καὶ νὰ ὑποστηρίζωνται μετ' εὐμενείας ὑπὸ τῶν δικαστῶν, ὧν εἶνε, πλὴν τῶν ἄλλων, ἡ δευτέρα δικαστικὴ οἰκογένεια, συγχρόνως δὲ καὶ νὰ προφυλάσσωνται ***διὰ πατρικῆς φωνῆς*** ἀπὸ τῶν ζωηροτήτων». Ἔχει τόσα δικαιώματα ὁ Πρόεδρος καὶ εἶνε ἡ θέσις του τόσον ἐπιβλητική, ὥστε δύναται ἀσφαλέστατα νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ προσῆκον μέτρον καὶ τὴν εὐταξίαν καὶ κοσμιότητα τῆς συνεδριάσεως. Τὸ νὰ κρούῃ ἀδιακόπως τὸν κώδωνα, νὰ κτυπᾷ μάλιστα αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἕδρας, τὸ νὰ διακόπτῃ εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν καὶ κατὰ πᾶσαν περίοδον τῆς ἀγορεύσεως τοῦ δικηγόρου, ἥτις δὲν εἶνε σύμφωνος πρὸς τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ γνώμην, τὸ νὰ ἐκτρέπηται εἰς βαναυσολογίας καὶ διαρκῶς ἀπειλητικὸς νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ δικαιώματά του, ἀρνούμενος τὰ δικαιώματα τοῦ συνηγόρου, δὲν εἶνε μόνον εἰκὼν προδίδουσα τὴν ἀγωγὴν τῶν ἀτόμων καὶ τὴν ἀκοσμίαν τῶν κοινωνικῶν μας ἠθῶν, ἀλλ' ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν ἐρημίας οὐ μόνον νομικῆς, ἀλλὰ καὶ πάσης μορφώσεως, ἀπόδειξιν ἀσεβείας πρὸς τὸν νόμον μεγίστης, καὶ ἀφιλανθρωπίας ἐσχάτης, ἥτις εἶνε ἡ χειρίστη τοῦ ἀνθρώπου διαστροφή.

Δὲν δύναταί τις, ν' ἀρνηθῇ, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ ὅσον εἶνε μέγα καὶ ἐπίπονον, τόσον εἶνε δυσχερὲς καὶ λεπτεπίλεπτον. Ἑπομένως ἡ ἀνθρωπίνη ἀτέλεια, συνηνωμένη πρὸς τὰς γνωστὰς παρ' ἡμῖν ἐλλείψεις καὶ τῶν νόμων καὶ τῶν περιστάσεων, ὑπόκειται εἰς ἀναποφεύκτους καὶ ἑπομένως συγγνωστέας παρεκτροπάς, ἢ ὑπερβολάς. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔργον τοῦ δικηγόρου εἶνε πάντοτε μὲν ἀσυγκρίτως μᾶλλον λεπτεπίλεπτον καὶ οὐχὶ σπανίως δυσχερέστερον. Ἀμφότεραι δὲ αἱ τάξεις ὑπὸ τῆς αὐτῆς νομοθεσίας καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν περιστάσεων ταλαιπωρούμεθα, ὥστε ἄκαιρον καὶ ἄτοπον καὶ ἀπονοίας ἔργον εἶνε νὰ μὴ βαστάζωμεν τὰ βάρη ἀλλήλων κατὰ τὸ δυνατόν, ἀλλὰ νὰ ἐπιτιθέμεθα κατ' ἀλλήλων.

Ἡ κατάχρησις, ἣν σημειοῦμεν ἐνταῦθα, εἶνε καθ' ἡμᾶς μεγίστης σημασίας. Διότι καὶ τὰ ἀκροατήρια ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι· καὶ ἄλλως μὲν βλέπουσι προέδρους καὶ προεδρεύοντας ὑβριστικῶς φερομένους πρὸς δικηγόρους πεφωτισμένους, ἀξιοπρεπεῖς καὶ ἐναρέτους, ἄλλως δὲ αἰλουροειδῶς καὶ προσηνέστατα προθυμοποιουμένους πρὸ τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας καὶ τῶν ἑρπετῶν των. Φερόμενοι καλῶς καὶ πρὸς ἐκείνους, οὐδὲν εἶχον νὰ πάθωσιν ἐκ τούτων, καὶ θὰ ἐσώζοντο τοὐλάχιστον τὰ προσχήματα ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄρειος Πάγος

Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ζήτημα εἶνε προωρισμένον νὰ συγκινῇ ἑκάστοτε εὐρύτερον καὶ τοὺς δικαστικοὺς κύκλους, ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνίαν. Τὸ ζήτημα περὶ τῆς τύχης τῆς προικὸς τῆς μοιχαλίδος μετὰ τὴν ἕνεκα μοιχείας λύσιν τοῦ γάμου, ὅπερ μετὰ πάροδον δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ἀπησχόλησε καὶ πάλιν τὸ ἀνώτατον ἡμῶν δικαστήριον κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς παρελθούσης Δευτέρας. Ὡς γνωστόν, διὰ τῆς τελευταίας, εἰσηγουμένου τοῦ Ἀρεοπαγίτου κ. Α. Πεταλᾶ, ἀποφάσεώς του, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐδέξατο, ὅτι ὑπαρχόντων τέκνων ἡ μοιχαλὶς ἀπόλλυσι τὴν προῖκά της ὑπὲρ τούτων καὶ τοῦ συζύγου της. Παρέμενεν ἑπομένως καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τὸ ζήτημα ἂν ἡ αὐτὴ προσήκει λύσις καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχουν τέκνα· καὶ περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐστρέφετο ἡ συζήτησις κατὰ τὴν ἄνω συνεδρίασιν. Τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὁποίου ἐστρέφετο ἡ συζητηθεῖσα ἀναίρεσις, εἶχε δεχθῇ ὅτι καὶ τέκνων μὴ ὑπαρχόντων ἐπέρχεται ἡ ἀπώλεια τῆς προικὸς ὑπὲρ τοῦ συζύγου ὡς ἀποζημίωσις αὐτοῦ διὰ τὴν διάρρηξιν τοῦ συναλλάγματος τοῦ γάμου, οὐχὶ δὲ ὡς ποινὴ καὶ δὴ τοῦ δημοσίου δικαίου. Γνωστὸν ὅτι τὸ ζήτημα εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον ἀμφισβητουμένων καὶ ὅτι ἡ λύσις αὐτοῦ ἐπεδιώχθη πάντοτε ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ἑτέρου ζητήματος, ἂν αἱ σχετικαὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου διατάξεις φέρωσι τὸν χαρακτῆρα δημοσίας ποινῆς, ὁπότε δὲν θὰ ἰσχύσουν ἕνεκα τῶν ἐπίσης γνωστῶν διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ ἡμῶν νόμου καὶ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἰδιαίτατα δὲ διότι παρ' ἡμῖν τὸ Ρωμαϊκὸν δίκαιον εἰσήχθη ὡς δίκαιον ἰδιωτικὸν ἄνευ τῶν ποινικῶν αὐτοῦ διατάξεων, ἢ ἂν φέρωσι τὸν χαρακτῆρα ἰδιωτικῆς ποινῆς ἢ ἀποζημιώσεως, ὁπότε, κατὰ τὴν κρατήσασαν τοὐλάχιστον γνώμην, θὰ ἰσχύσουν. Τὴν πρώτην τῶν γνωμῶν τούτων ὑπεστήριξαν κατὰ τὴν ἄνω συνεδρίασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς πληρεξούσιοι τῆς ἀναιρεσειούσης οἱ δικηγόροι κ. κ. Κ. Ρακτιβὰν καὶ Π. Τσιτσεκλῆς ἀναλυτικώτατα, ἀντιθέτως δέ, ἐπίσης δι' ἐπιχειρημάτων οὐκ ὀλίγων ἀνέπτυξαν τὴν δευτέραν γνώμην οἱ δικηγόροι κ. κ. Κ. Πολυγένης καὶ Κ. Μαμίδης, ὡς πληρεξούσιοι τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συζύγου.

Μέσην γνώμην ἀνέπτυξεν ὁ Ἀντεισαγγελεὺς κ. Κ. Μανιάκης, τὴν ἀγόρευσιν τοῦ ὁποίου δημοσιεύομεν.

Πλημμελειοδικεῖον

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐδικάσθη ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Πλημμελειοδικείου ὁ πρῴην Ἀστυνόμος ἐν Πειραιεῖ κ. Δημ. Γιάκας, ὑπομοίραρχος τῆς Χωροφυλακῆς, κατηγορούμενος ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσει καὶ ἐξυβρίσει τοῦ δικηγόρου κ. Σ. Παρασκευοπούλου, παρισταμένου καὶ ὡς Ἰδιώτου Κατηγόρου.

Τὰ ξηρὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ἦσαν τὰ ἑξῆς: Τὴν ἑσπέραν τῆς 21ης πρὸς τὴν 22αν Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. πολῖταί τινες ἐν εὐθυμίᾳ διατελοῦντες συνεπλάκησαν ἐν Πειραιεῖ. Ἐκ τῶν συμπλακέντων τινάς, ἢ καὶ ὅλους, συνέλαβον τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα καὶ ὡδήγησαν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα. Ἐν τῷ μεταξὺ συνήχθη πλῆθος πολὺ ἐν τῷ τόπῳ τῆς συμπλοκῆς (τῷ ἀναιμάκτῳ ἄλλως καὶ ἐν ᾧ πυροβολισμοὶ δὲν ἠκούσθησαν) καθὼς ἐπίσης πλῆθος πολὺ συνήχθη ἔξωθι τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος. Ὁ κ. Γιάκας εὑρίσκετο ἔν τινι ξενοδοχείῳ, ὅπου ἔλαβε γνῶσιν τῆς συμπλοκῆς καὶ ὁπόθεν ἐξώρμησε καὶ κατέφθασεν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς. Μόλις κατέφθασεν ἐξ ὅλου τοῦ πολλοῦ πλήθους ἐξέλεξε καὶ συνέλαβε καὶ πὺξ καὶ λὰξ ὡδήγησεν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα τὸν δικηγόρον κ. Σ. Παρασκευόπουλον, οὐ μόνον μὴ μετασχόντα τῆς συμπλοκῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν συμβουλῶν του πρὸς τοὺς συλληφθέντας καὶ δυστροποῦντας νὰ ὁδηγηθῶσιν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα παρέσχεν ὑπηρεσίαν σημαντικὴν εἰς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, ὡς αὐτὰ ταῦτα ἐνόρκως ἐβεβαίωσαν. Πάντως, καθ' ἣν στιγμὴν συνελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου, ἀγνοοῦντος τὰ συμβάντα καὶ τοὺς δράστας αὐτῶν, ἵστατο ἥσυχος μετὰ τοῦ πολλοῦ πλήθους τῶν ἄλλων πολιτῶν. Ἰσχυρίζεται δὲ ὁ κ. Σ. Παρασκευόπουλος, ὅτι συνελήφθη ὑπὸ τοῦ κ. Γιάκα ἕνεκα προσωπικῶν αἰτιῶν. Οὐχ ἧττον ὁ κ. Γιάκας ἀντιλέγει, ὅτι οὔτε προσωπικὴ αἰτία ὤθησεν αὐτόν, οὔτε πάντως ἐκ δολίας προαιρέσεως ἐνήργησε, καὶ εἴδησιν εἶχε λάβῃ ὅτι ὁ κ. Σ. Παρασκευόπουλος ἦτο εἷς ἐκ τῶν συμπλακέντων. Ὁ κ. Παρασκευόπουλος ἐκρατήθη ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ μέχρι τῆς ἑπομένης καὶ ὑπὸ συνοδείαν ἐστάλη εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν, ὑφ' ἧς καὶ ἀπελύθη.

Ὁ κ. Παρασκευόπουλος ἰσχυρίσατο, ὅτι ὁ κ. Γιάκας ἐν τῷ ἀστυνομικῷ καταστήματι ἐξύβρισεν αὐτὸν χυδαιότατα· ἐβεβαίωσαν δὲ τοῦτο ἐνόρκως καὶ μάρτυρες. Ἀλλ' ὁ κ. Γιάκας ἠρνήθη καὶ τοῦτο.

Ὁ κ. Παρασκευόπουλος, βεβαιούντων ἐπίσης μαρτύρων ἐνόρκως, ἰσχυρίσατο καὶ ὅτι ἐδάρη ὑπὸ τοῦ κ. Γιάκα, δύο δὲ ἰατρικαὶ ἐκθέσεις ὑπῆρχον περὶ ζημίας κατὰ τὸ πρόσωπον, παρὰ τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν, πρὸς τὸν κρόταφον, συνεπείᾳ κολάφου ἰσχυροῦ πιθανῶς ὑπὸ φοβερᾶς πυγμῆς. Οὐχ ἧττον καὶ τοῦτο ἠρνήθη ὁ κ. Γιάκας.

«**Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν δὲν ἐπείσθη, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὰς εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένας πράξεις καὶ ἑπομένως κηρύσσει αὐτὸν ΑΘΩΟΝ**». Οὐχὶ λόγῳ ἀμφιβολιῶν, ὡς ἐγράφη ἔν τινι καθημερινῇ ἐφημερίδι.

Δικασταὶ ἦσαν οἱ κ. κ. Λιγδόπουλος (προεδρεύων) Γεωργόπουλος, Ἀγγελίδης, Δαμιανὸς καὶ ὁ ἔμμισθος πάρεδρος κ. Θεοφίλου.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ

Συνεπείᾳ τοῦ ὑπομνήματος ὅπερ ἐν εἴδει μηνύσεως ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων ὑπέβαλε πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν στάσιν τῆς ἐν Λεβαδείᾳ ἀνακριτικῆς ἀρχῆς ἀπέναντι τῶν δικηγόρων κ. κ. Λουκᾶ Νάκου καὶ Γ. Σπυροπούλου καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἐν Λεβαδείᾳ Πρωτοδικῶν κ. Παντ. Α. Ψωμάκη, ἀνετέθη εἰς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἐφέταις Ἀντεισαγγελέα κ. Ἰωάν. Κυριακόπουλον ἡ ἐνέργεια ἀνακρίσεων, πρὸς τοῦτο δέ, ὡς ἐπληροφορήθημεν, πλὴν τῶν ἐν Λεβαδείᾳ ἐξετασθέντων καὶ ἐξετασθησομένων μαρτύρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Λεβαδείᾳ Πρωτοδικῶν κ. Νιανιάρας, θὰ ἐξετασθῶσι καὶ ἐν Ἀθήναις ὄχι ὀλίγοι μάρτυρες. Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς προσωπικότητος τοῦ κ. Ἰωάν. Κυριακοπούλου καὶ τῆς φύσεως ἐν γένει τῆς ὑποθέσεως, ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀνάκρισις αὕτη, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ ὑπόστασις αὐτῆ ἑνὸς ἰσοβίου δικαστοῦ, θὰ διεξαχθῇ οὐχὶ μετὰ τῆς γνωστῆς ἐκείνης ταχύτητος μὲ τὴν ὁποίαν ἔχομεν συνειθίσει νὰ βλέπωμεν κινουμένους ἐκείνους οἵτινες τάσσονται ἑκάστοτε νὰ ἀσκήσουν ἔλεγχον ἐπὶ τῶν πράξεων συναδέλφων των.

ΚΑΙ ΕΝ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Δὲν κατωρθώσαμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν, πληροφορούμεθα ἐν τούτοις παρὰ προσώπου δυναμένου ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του νὰ κατέχῃ καλῶς τὰ πράγματα, ὅτι ὁ πρωτοδίκης κ. Π. Ψωμάκης ὑπέβαλε κατὰ τοῦ ἐν Λεβαδείᾳ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κ. Νιανιάρα μήνυσιν, ὅτι οὗτος, ἀσκῶν τὴν ἐκ τοῦ ἀξιώματός του ἐπιρροήν, ἐπεδίωξε τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῶν κατὰ τῶν κ. κ. Λουκᾶ Νάκου καὶ Γ. Σπυροπούλου, ἐκτελεσθέντων ἐνταλμάτων. Τὸ αὐτὸ πρόσω-

πον μᾶς διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ μήνυσις αὕτη ἔχει μονοδικὸν σκοπὸν νὰ μειώσῃ τὴν ἀξιοπιστίαν τῆς μαρτυρίας τοῦ κ. Νικνόρα!

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Οἱ ἀντιλήπτορες

Μία τάξις ὁλόκληρος, ὡς ἡ τῶν δικηγόρων, ἐπὶ ἔτη τώρα σύσσωμος ἀγωνίζεται νὰ ὀργανωθῇ θετικώτερον, νὰ συστηματοποιήσῃ τὰ δικαιώματά της, νὰ δύναται ἐπὶ τῇ βάσει θετικωτέρων διατάξεων νὰ κανονίσῃ τὰς ὑποχρεώσεις της καὶ ἀπέναντι τῆς Πολιτείας καὶ ἀπέναντι τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀπέναντι τῶν ἰδιωτῶν. Ἡ τάξις δὲ αὕτη, ὁλόκληρος ἐπαναλαμβάνομεν, ἐμόρφωσεν ἀπὸ ἐτῶν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐπιτυγχάνει τοῦτο, ἐὰν μετατρέψῃ εἰς νόμον, τὸ νομοσχέδιον ἐκεῖνο περὶ δικηγορικῶν συλλόγων, ὅπερ ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον αὐτὴ αὕτη διεμόρφωσε καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς Ὑπουργοὺς τῆς Δικαιοσύνης. Καὶ μετὰ τοῦτο προβάλλουν οἱ διάφοροι ἀντιλήπτορες ὑπὸ τὴν μορφὴν βουλευτῶν τινῶν, οἱ ἀγωνιζόμενοι, χάριν αὐτῶν, ὡς λέγουν, τῶν δικηγόρων νὰ ματαιώσουν τὰς τοιαύτας προσπαθείας! Πρὸ τῆς εἰκόνος αὐτῆς, τῆς ἀκαταλήπτου δι' ἡμᾶς καὶ διὰ πάντα διατελοῦντα ἐν γνώσει τῆς σημερινῆς καταστάσεως, χωρεῖ συζήτησις λογική; Ἡμεῖς δηλοῦμεν ὅτι ἀδυνατοῦμεν νὰ μεταφέρωμεν εἰς τοιοῦτο λογικῆς συζητήσεως ἔδαφος τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ «οὐ μὲ πείσῃς κἂν μὲ πείσῃς».

Τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν

Χάρις εἰς τὴν ἐργατικότητα τοῦ σώματος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τόσον τοῦ κ. Προέδρου ὅσον καὶ τῶν κ.κ. Προεδρευόντων τῶν διαφόρων τμημάτων, τὰ πινάκια κατέστησαν τελείως ἐνήμερα, τόσον μάλιστα ὥστε καὶ ἡ συνήθης παρὰ τοῖς δικηγόροις δυσφορία, ἡ ἀναπτυσσομένη ἐκ τῆς σπουδῆς μὲ τὴν ὁποίαν εἶνε ὑπόχρεοι νὰ παρασκευάζουν καὶ ὑπερασπίζουν τὰς ὑποθέσεις, ἤρξατο παρατηρουμένη. Ἤδη τὸ μὲν τμῆμα τῶν Ἐμπορικῶν δικάζει ὑποθέσεις ἐγγραφείσας κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου, εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ἐνημερότητα εὑρίσκεται καὶ τὸ τῶν συνήθων, ἐνῷ ἐξ ἄλλου τὸ τῶν Συνοπτικῶν καὶ Ἐφέσεων δικάζει ὑποθέσεις ἐγγεγραμμένας μόλις πρὸ ὀκτὼ ἢ δέκα ἡμερῶν.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους θὰ παρατηρηθῇ τὸ σπάνιον διὰ τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν φαινόμενον, τὸ ἔτος 1908 νὰ μὴ κληροδοτήσῃ χρέη εἰς τὸ μετ' ὀλίγον ἐπερχόμενον. Ὅπερ δὲ τὸ ἔτι πλέον ἐνθαρρυντικόν, αἱ ἀποφάσεις τοῦ ἔτους τούτου, ὑπάρχει πρόβλεψις ὅτι θὰ ὑπερβῶσι τὰς τοῦ προηγουμένου κατὰ χιλίας καὶ πλέον.

Παρ' ὀλίγον λευκήν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἐπιβάλλεται, φρονοῦμεν, νὰ ἐξαρθῇ τὸ φαινόμενον ὅπερ παρετηρήθη κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς παρελθούσης Τρίτης τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ἐκ τῶν δέκα περίπου ὑποθέσεων μὲ τὰς ὁποίας ἐν ὅλῳ ἦτο βεβαρυμένον καὶ τὸ πινάκιον καὶ τὸ δελτίον τῶν προτετιμημένων τοῦ τμήματος τούτου, ἀνεβλήθησάν τινες, αἱ περισσότεραι διεγράφησαν καὶ μία μόνον ἐκρατήθη πρὸς συζήτησιν, οὕτως ὥστε, ἂν καὶ αὕτη διεγράφετο ἢ ἀνεβάλλετο, θὰ ἐλάμβανον τὴν εὐκαιρίαν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ θαυμάσουν ὑψουμένην ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους μεγάρου τοῦ Ἐφετείου των τὴν γνωστὴν λευκὴν σημαίαν, τὴν ἐπὶ ἀναλόγων περιπτώσεων κυματίζουσαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις τοῦ Λονδίνου. Σημαίνει τάχα τὸ φαινόμενον ἐπικράτησιν καὶ ἐν Ἀθήναις τῶν Ἀγγλικῶν ἠθῶν, ἢ μήπως σημαίνει καταπόνησιν τῶν διαδίκων ἢ ἀληθῆ τούτων πενίαν, ἥτις, πλὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν, κατεργάζεται καὶ τὴν τέχνην τοῦ προτροπάδην πρὸ τῆς δικαιοσύνης φεύγειν;

Ἀραὶ καὶ εὐχαὶ

Τὸ κατάστημα τοῦ Πρωτοδικείου ἀκόμη διατελεῖ εἰς κατάστασιν δημιουργίας, ἐνῷ ἐβεβαιοῦτο, ὅτι τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου θὰ ἦτο ἕτοιμον. Εἰς ἐπίμετρον μάλιστα ἡ ἀνεγειρομένη αἴθουσα τοῦ Κακουργιοδικείου ἀφέθη ἡμιτελὴς καὶ ὑψοῦνται οἱ τοῖχοι αὐτῆς ὡς σύγχρονα ἐρείπια συμβολίζοντα ἴσως τὴν κατάστασιν τῆς δικαιοσύνης. Εἶνε παράδοξον πῶς δὲν ἤρχισαν νὰ καταθέτουν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τούτων... τὸν νενομισμένον φόρον εὐλαβείας οἱ διερχόμενοι ἐκεῖθεν, ὅτε τοὐλάχιστον θὰ ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ ἐπενέβαινεν ἡ ἀστυνομία διὰ λόγους δημοσίας ὑγείας.

Ἴσως εἰς τὰς ἀρὰς τοῦ οἰκοδεσπότου τοῦ πρώην Πρωτοδικείου νὰ ὀφείλεται ἡ κατάστασις αὐτή, ἴσως ἐπίσης καὶ εἰς τὰς εὐχὰς τοῦ οἰκοδεσπότου τοῦ νῦν Κακουργιοδικείου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει χρειάζεται ἐξ ἅπαντος ἡ παρέμβασις τοῦ Μητροπολίτου.

Ἀναθαρρήσωμεν.

Ἄλλοτε εἴχομεν δημοσιεύσει μακρὰν μελέτην Γερμανοῦ δικαστοῦ περὶ τῆς ἀνεπαρκείας τῶν μισθῶν των. Σήμερον δημοσιεύομεν ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ τοὺς νέους μισθούς, οὓς ἡ Βουλὴ ἀπονέμει ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου εἰς τοὺς δικαστάς της. Ὁμολογοῦμεν ὅτι οἱ μισθοὶ οὗτοι εἶνε διπλάσιοι ἴσως πρὸς τοὺς μισθοὺς τῶν Ἑλλήνων δικαστῶν, πρέπει ὅμως συγχρόνως νὰ δεχθῶμεν, ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσον δαψιλεῖς διὰ Κράτος ὡς ἡ Βουλή, ἀφοῦ, πλὴν τοῦ Προέδρου τοῦ ἀνωτάτου Ἐφετείου, ὅπερ ἐξισοῦται πρὸς ἀκυρωτικόν, καὶ τοῦ προέδρου τῶν Ἐφετῶν, οἱ μισθοὶ τῶν ἄλλων δικαστῶν δὲν φαίνονται ἄξιοι ἰδιαιτέρου λόγου. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὰ πλεῖστα τῆς Εὐρώπης Κράτη, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Βουλή, ἐμερίμνησαν διὰ λογικωτέρας φορολογίας νὰ καταστήσουν ἀνεκτὸν τὸν βίον τῶν ἀστικῶν τάξεων, οὕτως ὥστε οἱ δικασταί των θὰ ἠδύναντο νὰ ζήσουν ἀνετώτερον καὶ ἂν ἐλάμβανον τοὺς μισθοὺς τῶν Ἑλλήνων συναδέλφων των.

Ἐκ τῆς Βουλῆς.

Ἡ Βουλὴ ἀφοῦ ἐπὶ ἡμέρας κατέγινε μετὰ πολλῆς ἐμβριθείας εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ ἀσχοληθῇ καὶ εἰς ἑρμηνευτικὰς μελέτας τῆς ἐγκυκλίου τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δι' ἧς ἀπεκόπτετο ὁ μισθὸς τῶν καθ' ὑπέρβασιν νόμου διωρισμένων δημοδιδασκάλων. Καὶ ἠλιεύθησαν καὶ κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην πρώτου μεγέθους νομικοὶ μαργαρῖται, ἀλλ' εἰς βάρος οὗτοι τῶν κ. κ. ρητόρων, εἰ καὶ δὲν ὠνομάζοντο καὶ οὗτοι . . . Μαργαρῖται.

Τοιουτοτρόπως εὑρέθη, ὅτι διὰ τὴν κατάργησιν τῆς περιφήμου αὐτῆς ἐγκυκλίου πρέπει . . . νὰ ψηφισθῇ νόμος. Ὅτι οἱ ταμίαι δικαιοῦνται καὶ μάλιστα ὀφείλουν ἐπὶ προσωπικῇ εὐθύνῃ νὰ ἐλέγχουν, ἂν καλῶς ἢ κακῶς διωρίσθησαν οἱ δημοδιδάσκαλοι, ἐνῷ ὁ διορισμὸς αὐτῶν ἐγένετο καθ' ὅλας τὰς διατυπώσεις τοῦ νόμου. Ὅτι ὁ Νομάρχης, ὁ διορίσας τοὺς δημοδιδασκάλους, καὶ τὸ ἐποπτικὸν συμβούλιον καὶ τὸ Ὑπουργεῖον δὲν δύνανται τοὺς τυχὸν καθ' ὑπέρβασιν διορισθέντας νὰ παύσουν, ὁ ταμίας ὅμως δὲν πρέπει νὰ πληρώνῃ τὸν μισθόν των.

Κατόπιν τούτων νομίζομεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ καταλήξῃ ἡ συζήτησις εἰς πρότασιν, καθ' ἣν ἡ Βουλὴ θαυμάζουσα τὰ νομικὰ φῶτα τῶν κ. κ. ὑπουργῶν, ἐπαναλαμβάνει . . . τὴν περὶ τῶν ὤτων τοῦ ὄνου συζήτησιν.

Βασίλειον τῶν πλαστοτήτων

Τὸ Βασίλειον τοῦτο εἶχεν, ὡς γνωστόν, προορισθῇ, ὅπως καταστῇ τὸ πρότυπον ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει κατέστη πρότυπον διὰ τὰς ἀνκριθμήτους πλαστότητάς του. Καὶ ἀκούσατε: Οἱ πλεῖστοι νόμοι ψηφίζονται πλαστῶς, διότι κατὰ κανόνα ἡ Βουλὴ οὔτε ἐν ἀπαρτίᾳ συζητεῖ καὶ ψηφίζει, οὔτε ἀντιλαμβάνεται τί ψηφίζει. Ἐν δὲ τῇ ἐκτελέσει καὶ ἐφαρμογῇ τῶν νόμων ἡ πλαστότης εἶνε ἀδιάλειπτος, ἀφοῦ καὶ ὅλαι αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις σχεδὸν ἀνεξαιρέτως εἶνε τύποις πλασταί. Ἀλλὰ τέλος πάντων, πλαστότητα ἐπὶ ἐπισήμων πινάκων, εἰκονιζόντων τὴν δρᾶσιν τῆς Δικαιοσύνης, δὲν τὴν ἀνεμένομεν. Τοιαύτην τόσον ἀσυνείδητον καὶ μετὰ τόσου θάρρους πλαστότητα δὲν ἐφανταζόμεθα ὅτι θ' ἀπετόλμα καὶ ἡ μακροτέρα ἐγκληματικὴ ἕξις. Διότι βέβαια μόνον ἐγκληματικὴ ἕξις ἀφαντάστου πωρώσεως ἠδύνατο ν' ἀποτολμήσῃ τοιαύτην πλαστότητα καθ' ὁλοκληρίαν ἀδικαιολόγητον, ἀφοῦ ὁ κόπος αὐτὸς δὲν θὰ ἦτο μείζων ἐὰν ἔλειπεν ἡ πλαστότης. Ἐκτὸς ἂν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πάρουν τὸν κακὸν πρὸς τὴν ἀλήθειαν δρόμον καὶ κατὰ τὸ λεγόμενον νὰ ξεχάσουν τὴν τέχνην. Καὶ ὅμως ἦτο δυνατὸν νὰ οἰκονομηθῶσιν ἱκανοὶ ἀργόμισθοι μὲ τὰ γενόμενα ἔξοδα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Τμῆμα Νομικὸν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν.

Σήμερον Σάββατον καὶ ὥραν 6 μ. μ, ὁ ἐφέτης κ. Τ. Ἀμπελᾶς θέλει ἀνακοινώσει μελέτην αὐτοῦ *«Περὶ νομοθετικῆς προστασίας τῶν δραματικῶν ἔργων»*. Εἴσοδος ἐλευθέρα.

Η ΠΡΟΙΞ ΚΑΙ Η ΜΟΙΧΑΛΙΣ

Περὶ τῆς τύχης τῆς προικὸς μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, ἕνεκεν μοιχείας τῆς συζύγου.

Γνωμοδότησις τοῦ κ. Κ. Ν. Μανιάκη, ὡς εἰσαγγελέως, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 24ης Νοεμβρίου 1908, ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τίς ἡ τύχη τῆς προικὸς μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, λόγῳ μοιχείας τῆς συζύγου, δύο μόνον γνῶμαι ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας ἐξηνέχθησαν ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου τῆς Δικαιοσύνης βαθμοῦ, χωρὶς νὰ καταστῇ εἰσέτι ἐφικτὸν νὰ σχηματισθῇ ἀκράδαντος τοῖς πᾶσι πεποίθησις περὶ τοῦ τίς ἔσεται ἡ τελευταία τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Δικαιοσύνης λέξις.

Ἡ μία τῶν γνωμῶν τούτων εἶνε ὅτι ἡ τύχη τῆς προικὸς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶνε ἐκείνη, ἣν ὁρίζουσι σαφῶς καὶ ἀκριβῶς αἱ διατάξεις τῶν Ῥωμαϊκῶν καὶ Βυζαντινῶν νόμων, αἵτινες ἐπαναλαμβάνονται καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρμενοπούλου.

Ἡ ἑτέρα γνώμη εἶνε ὅτι ἅπαντα τὰ πλεονεκτήματα τὰ περιουσιακά, ἅτινα οἱ Ρωμαϊκοὶ καὶ Βυζαντινοὶ νόμοι καθιεροῦσιν ὑπὲρ τοῦ ἐγκαλέσαντος τὴν καταδικασθεῖσαν ἐπὶ μοιχείᾳ σύζυγόν του, δὲν ἰσχύουσι πλέον σήμερον, διότι ταῦτα πάντα εἰσὶ ποιναί, ἃς ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, εἴτε πολιτικὴν εἴτε ποινικὴν ἀγωγὴν ἤθελε κινήσει, εἴτε καὶ τὰς δύο ἐκ διαδοχῆς, οὔτε δικαστήριον δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐφαρμογήν των, διότι αὗται ἔπαυσαν νὰ ἰσχύωσιν ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐδημοσιεύθη ὁ ποινικὸς νόμος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Αὗται μόνον αἱ δύο γνῶμαι παρουσιάσθησαν ἐν τῷ ὁρίζοντι τῆς παρ' ἡμῖν ἀνωτάτης πολιτικῆς Δικαιοσύνης, οὐδεμία δὲ ἔκτοτε ἐγένετο προσπάθεια, ἵνα εὑρεθῇ ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ Ῥωμαϊκῇ νομοθεσίᾳ ὁ πολικὸς ἀστήρ, ὁ δυνάμενος νὰ ὁδηγήσῃ τὸν δικαστὴν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου θὰ σῴζηται νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας ἡ καθαρὰ ἰδέα καὶ ἡ ἀλάθητος σοφία τοῦ Ρωμαίου νομοδιδασκάλου.

Ἀλλ' ἤδη προέχει ἡ ἔρευνα περὶ τοῦ τίς ἐκ τῶν δύο προεκτεθεισῶν γνωμῶν εἶνε ἡ ὀρθοτέρα, ἵνα μετὰ τὴν τοιαύτην κρίσιν ἐπιληφθῶμεν τοῦ ἐλέγχου τῆς τελευταίας γνώμης, ἵνα ἴδωμεν ἐὰν ἡ ἀποδειχθεῖσα ὀρθότης αὐτῆς εἶνε πραγματικὴ ἢ ἁπλῶς φαινομενικῶς ὀρθή, ἵνα ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει ἀνεύρωμεν ἐκείνην τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἥτις ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς εὐχὰς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἀπονεμομένης Δικαιοσύνης. Ὅθεν:

Εἶνε ὀρθὴ ἡ γνώμη, ἣν ἐδέχθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 265 τοῦ 1900 ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου, καθ' ἣν οἱ Ρωμαϊκοὶ καὶ Βυζαντινοὶ νόμοι, οἱ κανονίζοντες τὴν τύχην τῆς προικὸς μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, λόγῳ μοιχείας τῆς γυναικός, εἰσὶν ἁπλῶς ἀστικῆς φύσεως, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἀσφάλειαν καὶ προστασίαν τοῦ ζημιωθέντος συζύγου, ἕνεκεν τῆς λύσεως τοῦ γάμου ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς γυναικός του, ἢ εἶνε ὀρθοτέρα ἡ γνώμη ἄλλων προγενεστέρων ἀποφάσεων, καθ' ἃς αἱ κανονίζουσαι τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος στερήσεις ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς διατάξεις τῶν Ρωμαϊκῶν καὶ Βυζαντινῶν νόμων εἰσὶ καθαρῶς ποινικαὶ διατάξεις, ὧν ἡ ἰσχὺς ἔπαυσεν, ἀφ' ἧς ἐδημοσιεύθη ὁ ποινικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου νόμος;

Ἡ ἠθικὴ καὶ τὸ δίκαιον κατ' οὐδὲν διαφέρουσιν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὰς ποινικὰς τῆς συνειδήσεως κυρώσεις ἐπέρχονται οἱ νόμοι, ἡ διατύπωσις τῶν ὁποίων παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν ἀδυναμιῶν καὶ ἀναγκῶν.

Μία ἀρχὴ φαίνεται ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ νομοθεσίᾳ προέχουσα πάσης ἄλλης καὶ αὕτη εἶναι ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπου διὰ πᾶσαν ὑπ' αὐτοῦ διαπραχθεῖσαν ἐπιζήμιον πρᾶξιν καὶ καθ' ἣν ἔτι περίπτωσιν ἡ πρᾶξις αὕτη ἐγένετο ἐξ ἀμελείας ἢ ἀπροσεξίας. Τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην ἠσπάσθησαν καὶ ἅπασαι αἱ νεώτεραι νομοθεσίαι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Γαλλικοῦ κώδικος.

Ἐκ τῆς θεωρίας ταύτης συνάγεται σαφῶς ὅτι ἀμφότεραι αἱ προεκτεθεῖσαι γνῶμαι ὑπερέβησαν τὰ προσήκοντα ὅρια, διότι, ἐὰν κριθῇ ὀρθὴ ἡ γνώνη, ἣν καθιέρωσεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 110 τοῦ 1847· καὶ ὑπ' ἀριθ. 196 τοῦ 1855 καὶ ἄλλαι περὶ τοῦ ὅτι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος διατάξεις τῶν Ρωμαϊκῶν καὶ Βυζαντινῶν νόμων φέρουσι ποινικὸν χαρακτῆρα, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου, ὅτι οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν σήμερον καὶ αἱ περὶ τῆς ἀστικῆς εὐθύνης διατάξεις τοῦ νόμου, ἀφ' οὗ οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ἀντιλέγων, ὅτι ἡ λύσις τοῦ γάμου ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς γυναικὸς δύναται ν' ἀποβῇ ἐπιζήμιος τῷ ἀνδρὶ καὶ ὅτι οὗτος αἰτούμενος παρὰ τῆς πολιτικῆς δικαιοσύνης τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἐπισυμβάσης αὐτῷ ζημίας ἐπὶ νομίμου λόγου στηρίζει τὴν ἀγωγήν του.

Ἐὰν δὲ πάλιν κριθῇ ὀρθοτέρα ἡ ἑτέρα γνώμη περὶ τοῦ ὅτι προκειμένου περὶ οὐσιαστικῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ συζύγου λόγῳ λύσεως τοῦ γάμου, ἕνεκεν ὑπαιτιότητος τῆς συζύγου του πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ νόμου δὲν ἕπεται ὅτι καὶ ἅπασαι αἱ ὑπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν καὶ Βυζαντινῶν νόμων κανονιζόμεναι συνέπειαι δέον νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὡς ἀνεγράφησαν, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον αὗται δὲν φέρουσι καθαρῶς ποινικὸν χαρακτῆρα, ἡ ἔρευνα δὲ αὕτη εἶνε ἀπαραίτητος, προκειμένου περὶ ἑρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου, ὅπερ ὡς γνωστὸν δὲν κέκτηται ἰδιαιτέρους διὰ τὸ ποινικὸν καὶ ἀστικὸν δίκαιον κώδικας.

Οἱ Ρωμαϊκοὶ καὶ Βυζαντινοὶ νόμοι ὡς καὶ ἡ νεαρὰ 117 τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐκτίθενται ἀκριβῶς ἐν τῷ βιβλίῳ 28ῳ τίτλῳ 7ῳ τῶν Βασιλικῶν καὶ ἐν τῷ Ἀρμενοπούλῳ, ἅπασαι δὲ αἱ διατάξεις αὗται ὁμοιομόρφως διατυποῦνται.

Ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ Νομ. Α τῶν Βασιλικῶν (28.7) ἐκτίθενται ὅτι, ἐπειδὴ πρότερον εὐχερῶς καὶ διὰ πολλὰς αἰτίας ἐγέγενοντο αἱ τῶν γάμων διαλύσεις, πρὸς κατάπαυσιν τοῦ κακοῦ τούτου ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ ὁρισθῶσιν ἀκριβῶς αἱ αἰτίαι αἵτινες καὶ μόνον δύνανται νὰ καταστήσωσι παραδεκτὴν τὴν περὶ λύσεως τοῦ γάμου αἴτησιν.

Ἅπασαι αἱ αἰτίαι αἱ εὔλογοι πρὸς λύσιν τοῦ γάμου αἱ ἀπαριθμούμεναι ἐν τῷ εἰρημένῳ νόμῳ ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ὡς ἐπιζήμιαι τῷ ἀνδρί, αἱ δὲ ὁριζόμεναι συνέπειαι ἀναγράφονται

αἱ αὐταὶ δι' ὅλας ἐν γένει τὰς λύσεις τοῦ γάμου ἕνεκεν τῶν αἰτιῶν τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ νόμῳ, αὗται δὲ εἶνε ὅτι ὁ ἀνὴρ δύναται ἀκινδύνως, νὰ πέμψῃ εἰς τὴν σύζυγόν του διαζύγιον καὶ τὴν προῖκα αὐτῆς ν' ἀποκερδαίνῃ.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 265 τοῦ 1900 ἔτους ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου ἑρμηνεύουσα τὸν εἰρημένον Ρωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινὸν νόμον ἀπεφήνατο ὅτι «ἐκ τοῦ ὅτι τις στερεῖται δικαιώματός τινος ἢ ἀπόλλυσί τι συνεπείᾳ παραβάσεως νομικῆς τινος διατάξεως οὐδόλως ἕπεται ὅτι αἱ στερήσεις αὗται καὶ ἀπώλειαι ἐπιβάλλονται ἀμέσως ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς ποινὴν αὐτοῦ, διότι δύναται ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου νὰ εἶνε ἄλλος τις· καθ' ὅσον δυνατὸν ὁ νομοθέτης, συνδέων ἀμέσως μετὰ τῆς παραβάσεως τὰς νομικὰς διατάξεις περὶ ἀπωλείας περιουσίας, νὰ σκοπῇ κυρίως καὶ πρὸ πάντων οὐχὶ τὴν δι' αὐτῶν τιμωρίαν τοῦ παραβάτου, ἀλλὰ τὴν προφύλαξιν καὶ προστασίαν τοῦ συμφέροντος τοῦ διὰ τῆς παραβάσεως ζημιωθέντος καὶ νὰ συνδέῃ ἐπιβλαβῆ διὰ τὸν παραβάτην σύναμα ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν πρόκειται περὶ ποινῆς, ἀλλὰ περὶ ἀποζημιώσεως ἀναγομένης εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον.

Καὶ τὸ ποινικὸν καὶ τὸ περιουσιακὸν δίκαιον ὁρίζουσι κακὸν κατὰ τοῦ ὑπαιτίου, ἀλλὰ τὰ χωρίζοντα αὐτὰ ὅρια εἶνε ἡ πρόθεσις τοῦ νομοθέτου, ἥτις ὁρίζει τὸ κακόν, διότι ἐκεῖνο ἐπιδιώκει μόνον τὴν ἱκανοποίησιν τῆς πρὸς ἀνταπόδοσιν ὁρμῆς, ἥτις προῆλθεν ἐκ τῆς ὑπαιτιότητος καὶ ἥτις μόνη δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ ὑπαιτίου, ἐνῷ τοῦτο σκοπεῖ τὴν διὰ χρημάτων θεραπείαν τῆς ζημίας, ἣν ὑπέστη τις, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶνε ἀντικείμενον τοῦ ἀστικοῦ δικαίου».

Ἡ αἰτιολογία τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν μοὶ φαίνεται εὐχερῶς καταληπτή, διότι ἀφοῦ ἀναμφισβήτητον εἶνε ὅτι ἅπασαι αἱ ποινικαὶ διατάξεις προγενεστέρων νόμων κατηργήθησαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρ' ἡμῖν ποινικοῦ νόμου, ἕπεται ἐπιβεβλημένη ἡ ὑποχρέωσις εἰς τὸν δικαστὴν νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ νόμῳ, ὃν πρόκειται νὰ ἐφαρμόσῃ, τίνες εἰσὶν αἱ διατάξεις ἐκεῖναι, αἵτινες σκοποῦσι τὴν διὰ χρημάτων θεραπείαν τῆς ζημίας ἣν ὁ ἀνὴρ ὑπέστη ἐκ τῆς λύσεως τοῦ γάμου, καὶ νὰ μὴ ἐφαρμόσῃ τὰς διατάξεις ἐκείνας, αἵτινες σκοποῦσι τὴν τιμωρίαν τῆς ὑπαιτίου λύσεως αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Προδικασία Ποινική

Κατὰ τὰ τέσσαρα, περὶ ὧν πρόκειται, ἔτη, 1903—1906, κατεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν παρὰ Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέων ἀξιόποινοι πράξεις . . 346.242

Δηλαδή: ἐξ ἐπαγγέλματος	10.540
ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τῶν ἀρχῶν	51.811
ἐπὶ τῇ μηνύσει τῶν παθόντων	283.891
Ἐκ τούτων:	
ἀπεστάλησαν πρὸς ἀνάκρισιν εἰς ἀνακριτὰς.	41.034
ἀπεστάλησαν πρὸς ἀνάκρισιν εἰς ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους	179.134
εἰσήχθησαν εἰς δίκην δι' ἀμέσου κλήσεως	73.793
παρεπέμφθησαν εἰς ἄλλην δικαιοδοσίαν, ἤτοι εἰς δημοσίους κατηγόρους κλπ.	49.885
ἀπερρίφθησαν διὰ βουλεύματος τοῦ εἰσαγγελέως	1.270
ὑπεβλήθησαν εἰς τὰ συμβούλια	855
ἔμειναν ἀνενέργητοι εἰς τὸ τέλος τοῦ 1903	271

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀριθμῶν ἔχομεν τὰς ἑξῆς προχείρους παρατηρήσεις:

α') Τεράστιος εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν μηνύσεων ἐκ μέρους τῶν παθόντων· πλειστάκις τῶν δῆθεν παθόντων. Καὶ ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ ἐλαλήσαμεν περὶ τῆς ἀπαισίας μηνυσεομανίας, ἥτις μαστίζει τὸν τόπον. Πρόκειται περὶ τῆς δεινοτέρας κοινωνικῆς πληγῆς, πρόκειται περὶ τοῦ μᾶλλον ἀνυπερβλήτου ὁδοφράγματος τῆς Δικαιοσύνης τῆς Χώρας. Τὸ μέγα κακὸν θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπαραμείωτον ἐφ' ὅσον καὶ ὁ φανατισμὸς τῶν ἐν τοῖς Δήμοις κομμάτων θὰ τυραννῇ τοὺς πολίτας καὶ θὰ συνέχῃ ἐν φρικώδει κλοιῷ τοὺς πολιτευομένους. Ἕκαστος φαῦλος δημοτικὸς κομματάρχης ἔχει ἀχρεῖα ὄργανα—συνήθως βδελυροὺς δικολάβους—κυριωτέραν των ἐργασίαν ἔχοντας τὴν σύνταξιν ψευδῶν μηνύσεων. Ἡ μεταρρύθμισις καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δήμων καὶ τῆς ἄλλης δημοτικῆς νομοθεσίας εἶνε τὸ μέγιστον καὶ ἐπιτακτικώτερον καὶ τὸ μᾶλλον ἐπεῖγον καθῆκον τῆς Πολιτείας.

β') Δὲν ἀναγράφεται εἰς τοὺς ἐπισήμους πίνακας ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ τίνων ἀρχῶν διώκονται πλέον ἢ πενταπλάσιαι ἀξιόποινοι πράξεις τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος διωκομένων.

γ') Καὶ ἂν εἴχομεν τοὺς ἀρίστους ἐν τῷ κόσμῳ ἀνακριτάς, ἀναμφιβόλως καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐθρηνοῦμεν διὰ τὸ οἰκτρὸν τῆς παρ' ἡμῖν Ἀνακρίσεως ἔργον, ἕνεκα τοῦ ἐκ πολλῶν ἑκατοντάδων πολλάκις ἀριθμοῦ ὑποθέσεων, ὅστις πλημμυρεῖ ἕκαστον ἀνακριτικὸν γραφεῖον.

δ') Αἱ δὲ ἀνακρίσεις, αἱ ὑπὲρ πᾶσαν φαντασίαν πολυάριθμοι, αἵτινες ἀνατίθενται εἰς τοὺς ἀνακριτικοὺς ὑπαλλήλους; Ἴσως οὔτε ὁ Θεὸς δύναται νὰ τὰς κάμῃ ἀνακρίσεις. Ἐλλείψεις, ἀτέλειαι, χάσματα, μωρίαι, ἠλιθιότητες, πλαστογραφίαι, ἐκβιάσεις, στραγγαλισμοὶ καὶ νόμων καὶ λογικῆς καὶ ἠθικῆς εἶνε οἱ συνήθεις κανόνες τῶν διαιωνιζομένων συνηθέστατα τοιούτων ἀνακρίσεων.

ε') Αἱ δι' ἀμέσου κλήσεως εἰσαγόμεναι δίκαι εἶναι καθ' ἡμᾶς ὀλίγαι. Εἶνε δὲ ἐντελῶς ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν ἔπρεπεν ἄλλαι νὰ ὦσιν αἱ εἰσαγόμεναι καὶ ἄλλαι αἱ μὴ εἰσαγόμεναι συνήθως.

στ') Αἱ ἀπορριφθεῖσαι δὲ διὰ βουλευμάτων τῶν εἰσαγγελέων εἶνε πέραν πάσης ἀνοχῆς ὀλίγαι. Ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε πασίγνωστον ὅτι συνήθως οἱ Εἰσαγγελεῖς δὲν ἀναγινώσκουν τὰς δῆθεν αὐτοῖς ἐγχειριζομένας μηνύσεις· πράγματι ἐγχειριζομένας εἰς τὸν πρωτοκολλητὴν καὶ ἀναλόγως παραπεμπομένας καὶ χαρακτηριζομένας ὑπὸ τῶν γραμματέων τῶν Εἰσαγγελιῶν.

Δικαστικὰ Συμβούλια.

Βουλεύματα Ἐφετῶν	9.427
» Πλημμελειοδικῶν	144.524

Ἔχομεν ἤδη ἐκφράσει ζωηρὰν τὴν δυσπιστίαν ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ἀριθμῶν τῶν ἐπισήμων πινάκων. Ἐπαναλαμβάνομεν τοῦτο. Διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, πῶς, ἐπὶ διατασσομένων ἀνακρίσεων 220.165, ἔχομεν βουλεύματα μόνον 144.524. Αἱ εἰσαγόμεναι δι' ἀμέσου κλήσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αἱ μετὰ προανάκρισιν, ἀναγράφονται χωριστά. Διότι δὲν δυνάμεθα ἀκόμη περισσότερον νὰ ἐννοήσωμεν, πῶς ἐπὶ εἰσαγομένων εἰς δίκην 143.674 κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων, ἔχομεν βουλεύματα μόνον 144.524. Δὲν δύναταί τις δὲ νὰ εἴπῃ, ὅτι ἀναγράφονται μόνον τὰ παραπεμπτικὰ βουλεύματα, διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι τὰ ἀθωωτικὰ καὶ παύοντα πρὸς καιρὸν τὴν ἀνάκρισιν εἶνε πολλαπλάσια τῶν παραπεμπτικῶν, καὶ τότε καταλήγομεν εἰς τὸ ἀτοπώτατον συμπέρασμα ὅτι τὰ βουλεύματα εἶνε πλείονα τῶν διατασσομένων ἀνακρίσεων. Τὰ ὁριστικὰ βουλεύματα, διότι τὰ προδικαστικὰ προστιθέμενα θ' ἀνεβίβαζον τὸν ἀριθμὸν πέραν παντὸς ὑπολογισμοῦ. Ἀλλὰ δύναταί τις πάλιν νὰ θεωρήσῃ τοιαύτης σημασίας ἐπισήμους ἀριθμοὺς ἀνακριβεῖς; Τὸ γεγονὸς δὲν θὰ ἦτο ἁπλῶς σκανδαλῶδες, ἀλλ' αὐτόχρημα ἀσυνείδητον. Ἐξηγήσεις δὲν ἀναμένομεν, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς ἀπαιτήσωμεν ἐν ὀνόματι τῶν μεγίστων καὶ τιμαλφεστέρων συμφερόντων τῆς κοινωνίας.

Αἱ παρατηρήσεις ἡμῶν αὗται εἶνε ἐντελῶς δεδικαιολογημέναι. Διότι καὶ ἄλλοι ἔτι συνδυασμοὶ τῶν ἐπισήμων ἀριθμῶν ἄγουσιν εἰς παράδοξα συμπεράσματα. Ἔμειναν ἐν τοῖς γραφείοις τῶν Εἰσαγγελέων Πρωτοδικῶν ἐκκρεμεῖς ποινικαὶ ὑποθέσεις;

1) Κατὰ τὸ ἔτος 1903:

πρὸς ἐπεξεργασίαν μετὰ τὴν ἀνάκρισιν	10.009
ἕτοιμοι διὰ τὸ ἀκροατήριον	52.095
	62.104

2) Κατὰ τὸ ἔτος 1904:

πρὸς ἐπεξεργασίαν μετὰ τὴν ἀνάκρισιν	11.969
ἕτοιμοι διὰ τὸ ἀκροατήριον	47.601
	59.570

3) Κατὰ τὸ ἔτος 1905:

πρὸς ἐπεξεργασίαν μετὰ τὴν ἀνάκρισιν	13.842
ἕτοιμοι διὰ τὸ ἀκροατήριον	59.247
	73.089

4) Κατὰ τὸ ἔτος 1906:

πρὸς ἐπεξεργασίαν μετὰ τὴν ἀνάκρισιν	15.172
ἕτοιμοι διὰ τὸ ἀκροατήριον	56.518
	71.690

Δηλαδὴ τὸ ὅλον τῶν πρὸς ἐπεξεργασίαν μετὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἑτοίμων διὰ τὸ ἀκροατήριον 266.453. Αἱ ἕτοιμοι διὰ τὸ ἀκροατήριον 215.461. Αἱ πρὸς ἐπεξεργασίαν μετὰ τὴν ἀνάκρισιν 50.992. Ὁ δυνάμενος ἂς συμβιβάσῃ τοὺς ἀριθμοὺς τούτους πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν διαταχθεισῶν ἀνακρίσεων 220.165. Πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν διαταχθεισῶν ἀνακρίσεων καὶ δι' ἀμέσου κλήσεως εἰσαχθεισῶν, ὅπερ εἶνε 218.317. Πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰσαχθέντων πλημμελημάτων, ὅπερ εἶνε 138.858 μόνον. Πρὸς τὸν ἀριθμὸν τέλος μόνον τῶν βουλευμάτων. Ἂς λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ 1902 κληροδοτηθείσας εἰς τὸ 1903, ὅτε ὅμως ἐν τῇ παραβολῇ πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευμάτων δέον νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν κληροδοσίαν τοῦ 1906 εἰς τὸ 1907.—Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκ τῶν ἐπισήμων ἀριθμῶν συνάγεται τὸ ἑξῆς σημαντικὸν συμπέρασμα· ὅτι ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ὁ ἀριθμὸς τῶν πρὸς ἐπεξεργασίαν μετὰ τὴν ἀνάκρισιν ἐκκρεμῶν ποινικῶν ὑποθέσεων ἐν τοῖς εἰσαγγελικοῖς γραφείοις αὐξάνει κατὰ ἱκανὰς χιλιάδας. Εἰς ποῖον ὕψος καὶ εἰς πόσον ὄγκον θὰ φθάσῃ ἡ κόπρος τοῦ Αὐγίου;

Ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς εὐλόγου δυσπιστίας ἡμῶν πρὸς τοὺς ἐπισήμους ἀριθμούς. Ἐπερατώθησαν ὑπὸ τῶν ἀνακριτῶν ἀνακρίσεις. 55.375

Ὡς δὲ ἀνωτέρω εἴπομεν, ἀνετέθησαν αὐτοῖς 41.034

Πῶς συμβαίνει, ὥστε νὰ ἐπερατώθησαν πλείονες τῶν ἀνατεθεισῶν αὐτοῖς;! Βεβαίως εἶχον μείνῃ ἐκκρεμεῖς ἐκ τοῦ 1902. Ἀλλ' ἔμειναν καὶ κατὰ τὸ 1906 ἐπίσης 4.849. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ 1903 ἔμειναν 6.778 καὶ τὸ 1904 ἔμειναν 5.838 καὶ τὸ 1905 ἔμειναν 5.643, ἀναμφιβόλως καὶ τὸ 1902 δὲν ἔμεινεν ἡ διαφορὰ τῶν ἀριθμῶν 55.375 καὶ 41.034· ὥστε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ὦσιν αὐθαίρετοι οἱ ἐπίσημοι ἀριθμοί.

Ἀλλ' ἰδοὺ τέλος προδηλοτέρα ἔτι ἡ εἰκονικότης τῶν ἐπισήμων ἀριθμῶν. Κατὰ τὸ ἔτος 1905 ἀνετέθησαν εἰς τοὺς ἀνακριτὰς ὑποθέσεις τὸ ὅλον 10.262

Ἐκ τοῦ 1904 ὑπόλοιπον	5.838
Ἄθροισμα.	16.200

Ἀλλὰ κατὰ τοὺς αὐτοὺς πίνακας:

Κατὰ τὸ 1905 ἐπερατώθησαν	13.105
Καὶ ἔμειναν ἐκκρεμεῖς . .	5.643
Ἄθροισμα.	18.748

Πῶς; ; ; ! ! !

(Ἡ συνέχ εια δριμυτέρα εἰς τὸ ἑπόμενον)

Περίληψις τῆς ὑπ' ἀριθ. 8130 (1908) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Δικάσαν μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος Στ. Τζάλα κατοίκου Ἀθηνῶν παραστάντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Μιχ. Κούμα καὶ

Τῆς ἐναγομένης Ἀγγελικῆς συζύγου Γ. Τζάλα τὸ γένος Γεωργίου, κατοίκου ἐπίσης μὴ παραστάσης.

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης.

Δέχεται τὴν προκειμένην ἀγωγήν.

Κηρύσσει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τῆς ἐναγομένης ὑφιστάμενον γάμον.—καὶ

Συμψηφίζει μεταξύ των τὰ ἔξοδα.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Νοεμβρίου 1608.

Ὁ Προεδρεύων

Α. Λυγδόπουλος Ὁ ὑπογραμματεὺς **Ι. Παπαδημακόπουλος**

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἀθήνησι τῇ 17 Νοεμβρίου 1908.

Ὁ Ὑπογραμματεὺς

(Τ. Σ.) **Κ. Καραμήτσας**

Ὅτι ἀκριβὴς περίληψις ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8130 ἐ. ἔ. ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν.

Ἀθήνησιν αὐθημερὸν

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος

Μιχ. Ν. Κούμας

Ἀριθ. 2093

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ

Ἐν Λαμίᾳ σήμερον τὴν δεκάτην ἑβδόμην (17) Νοεμβρίου τοῦ 1908 ἐνεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 3ην Μ. Μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν Δημήτριος Αὐγέρης παραγγελίᾳ τοῦ κ. Ν. Ξηροῦ δικηγόρου πληρεξουσίου τῆς Μαρίας συζύγου Κ. Τυρογιάννη ὡς μόνης ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος πατρός της Γεωρ. Φλώρου κατοίκου Παλαιοβράχας μεταβὰς ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν διὰ τὸν εἰς ἄγνωστον μέρος τῆς Ἀμερικῆς κατοικοῦντα ἤδη ἐναγόμενον Στυλιανὸν Πλατῆν, πρῴην κάτοικον Λαμίας ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 889 τοῦ 1908 ἀποφάσεως τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν κλπ. ἔχον ἐν τέλει καὶ τὴν ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1908 ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

«Ὁ ἁρμόδιος κλητὴρ νομίμως παραγγέλλεται νὰ ἐπιδώσῃ τὸ παρὸν ἀκριβὲς ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ἀνὰ χεῖράς μου ἀντιπεφωνημένου ἀπογράφου πρὸς τοὺς μόνους ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμους τοῦ τρίτου Στυλιανοῦ Τσουκνίδα, Εἰρήνην Ε. Παπαγεωργίου, Σταυρούλαν χήραν Δ. Κονταξῆ, Βασίλειον Τσουκνίδαν καὶ Ἑλένην σύζυγον Κ. Καϊλάνη, κατοίκους Λαμίας πρὸς γνῶσίν των καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας καὶ πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν διὰ τὸν εἰς ἄγνωστον μέρος τῆς Ἀμερικῆς κατοικοῦντα ἤδη ἐναγόμενον Στυλ. Π. Πλατῆν πρῴην κάτοικον Λαμίας πρὸς γνῶσίν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἐπιτασσόμενον ἅμα, ἵνα ἐμπροθέσμως καταβάλῃ τῇ ἐντολίδι μου τὰ ἐπιδικασθέντα ἔξοδα διὰ τῆς παρούσης δρ. 45, τὰ τέλη δύο συζητήσεων δρ. 27, διὰ τὸ ἀπόγραφον, πέντε ἀντίγραφα αὐτοῦ καὶ διὰ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἀποβιώσαντος τρίτου Στ. Τσουκνίδα, πέντε ἐπιταγάς, πέντε ἐπιδοτήρια καὶ συμβουλὴν καὶ δημοσίευσιν εἰς ἐφημερίδα δρ. 60. ἤτοι ἐν ὅλῳ δρ. 132 καὶ ἐντόκως ἀπὸ σήμερον πρὸς 8 ο/ο ἐτησίως. Δημοσιευθήτω δὲ διὰ τῆς Ἐφημερίδος «ἡ Δικαιοσύνη» ἐκδιδομένης ἐν Ἀθήναις κλπ. Εἰς βεβαίωσιν συνετάγη τὸ παρὸν ὅπερ ἀναγνωσθὲν καὶ βεβαιωθὲν ὑπεγράφη νομίμως ὡς ἕπεται.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς **Ν. Στεφανάκος** Ὁ κλητὴρ **Δ. Αὐγέρης**

Ἀριθ. 889.

Περίληψις

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Δ. Παππαχαντζῆ προέδρου εἰσηγητοῦ, Ἰωάννου Μαρούδη καὶ Γ. Πανοπούλου.

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1908 παρουσίᾳ τοῦ τε Εἰσαγγελεύοντος δικηγόρου Ν. Βελέντζα κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἁρμοδιωτέρων ἀναπληρωτῶν του καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Εὐαγ. Κ. Λάππα, ἵνα δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν μεταξὺ τῆς ἐναγούσης Μαρίας συζύγου Κ. Ζυρογιάννη ὡς μόνης ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου τοῦ ἀποβιώσαντος πατρός της Γ. Φλώρου κατοίκου Παλαιοβράχας παραστάσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της δικηγόρου Ν. Ξηροῦ.— καὶ τοῦ ἐναγομένου Στυλ. Πλατῆ κατοίκου Λαμίας ἀπόντος καὶ τοῦ τρίτου Στυλ. Τσουκνίδα, ἀπόντος.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 25 Μαΐου 1903 ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 393 τοῦ 1904 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὡς ἀνυποστήρικτον.

Ἀκυροῖ καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις τὴν ἀνακοπτομένην ἐρήμην ἀπόφασιν. καὶ

Καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα ἐκ δραχμῶν τεσσαράκοντα πέντε (45) καὶ τὰ τέλη.

Δέχεται τὴν ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1906 παρεμπίπτουσαν ἀγωγήν.

Ἐπικυροῖ τὴν εἰς χεῖρας τοῦ τρίτου Στυλ. Τσουκνίδα ἐνεργηθεῖσαν συντηρητικὴν κατάσχεσιν. Ὑποχρεοῖ τὸν τρίτον τοῦτον, ἵνα καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως πληρώσῃ τῇ ἐναγούσῃ τὰς εἰσπραχθησομένας δραχμὰς τετρακοσίας (400) μετὰ τῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1905 τόκων αὐτῶν, πρὸς 12 ο/ο ἐτησίως μέχρις ἐξοφλήσεως.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Λαμίᾳ τῇ 2 Νδρίου 1908 καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 4 ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους.

Ὁ πρόεδρος **Δ. Παππαχαντζῆς** Ὁ ὑπογραμματεὺς **Εὐαγ. Λάππας**

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεὶς τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν πρὸς πάντας τοὺς Εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ πρὸς πάντας τοὺς Διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῆς δημοσίας δυνάμεως ἵνα δώσωσι χεῖρα βοηθείας ὅταν νομίμως ζητηθῶσι. Πρὸς βεβαίωσιν τούτου ἡ παροῦσα ἐντολὴ ὑπεγράφη νομίμως.

Λαμίᾳ τῇ 6 Νδρίου 1908

Οἱ Δικασταὶ

Δ. Παππαχαντζῆς

Πρ. Καλλύβας Ὁ ὑπογραμματεὺς

Κ. Βουρτσέλας **Εὐαγ. Λάππας**

Ὅτι πρῶτον ἀπόγραφον ἐκτελεστὸν

Ἀριθ. 715 ἀπογ. Ἐν Λαμίᾳ αὐθημερὸν

Ὁ ὑπογραμματεὺς **Εὐαγ. Λάππας**

Τύποις Π. Α. Πετράκου